ELINTARVIKETURVALLISUUS

Tässä luvussa tarkastellaan elintarviketurvallisuutta koskevaa EU:n politiikkaa, jolla pyritään suojelemaan ihmisten terveyttä ja kuluttajien etuja sekä takaamaan sisämarkkinoiden häiriötön toiminta. Ajan mittaan elintarviketurvallisuutta koskevia tavoitteita on laajennettu siten, että niihin on sisällytetty kriiseistä johtuva elintarviketurvan lieventäminen. Luvussa tarkastellaan myös EU:n elintarviketurvallisuuspolitiikan kattamia eri aloja ja kuvataan Euroopan parlamentin roolia sen sääntelyssä.

OIKEUSPERUSTA

— Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 43 artikla (maatalous ja kalastus), 114 artikla (sisämarkkinat), 168 artiklan 4 kohta (kansanterveys) ja 169 artikla (kuluttajansuoja)

TAUSTA

Elintarvikkeiden turvallisuutta koskevaa politiikkaa uudistettiin perusteellisesti 2000-luvun alkupuolella, kun elintarvike- ja rehualalla puhkesi useita kriisejä (kuten hullun lehmän tauti (BSE) ja dioksiiniskandaalit). Tämän seurauksena kehitettiin Pellolta pöytään -strategia, jolla pyritään takaamaan kaikkien EU:ssa kaupan olevien elintarvikkeiden turvallisuuden korkea taso kaikissa tuotanto- ja jakeluvaiheissa riippumatta siitä, onko ne tuotettu EU:ssa vai tuotu EU:n ulkopuolisista maista. Tämä lähestymistapa sisällytettiin vuonna 2020 kattavaan Euroopan vihreän kehityksen ohjelmaan, jossa sitä kehitettiin edelleen. Tavoitteena on saada terveyttä edistävä ja turvallinen elintarviketuotanto osaksi ympäristön suojelua.

Pellolta pöytään -strategian mukaisesti luotiin monimutkainen ja yhtenäinen sääntökehys, joka kattaa koko elintarvikeketjun eläinten rehuista ja terveydestä, kasvien suojelusta ja elintarvikkeiden tuotannosta aina niiden jatkokäsittelyyn, varastointiin, kuljetukseen, tuontiin ja vientiin sekä vähittäismyyntiin. EU pitää yllä elintarvikkeita ja rehuja koskevia tiukkoja turvallisuusnormeja ja sillä on keskeinen rooli normien määrittämisessä maailmanlaajuisesti, mutta edelleen elintarvikkeiden ja rehujen turvallisuus toisinaan vaarantuu. Sen vuoksi EU on yhdessä kansallisten viranomaisten ja Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen (EFSA) kanssa pannut täytäntöön luotettavan järjestelmän näiden turvallisuusongelmien havaitsemiseksi ja niihin reagoimiseksi.

SAAVUTUKSET

A. Yleinen lainsäädäntö

Vuonna 2002 elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä annetussa asetuksessa (yleistä elintarvikelainsäädäntöä koskeva asetus (EY) N:o 178/2002) säädetään

elintarvike- ja rehulainsäädännön yleisistä periaatteista ja otetaan huomioon ennalta varautumisen periaate. Sillä perustettiin myös elintarvikkeita ja rehuja koskeva nopea hälytysjärjestelmä, jonka avulla jäsenvaltiot ja komissio voivat nopeasti vaihtaa tietoja ja koordinoida reagoimista elintarvikkeiden tai rehujen aiheuttamiin terveysuhkiin. Asetuksella perustettiin myös EFSA, jonka tehtävänä on arvioida kaikkia elintarvikeketjuun liittyviä riskejä ja antaa niistä tietoja.

Yleistä elintarvikelainsäädäntöä koskevasta asetuksesta tehtiin vuosina 2014–2018 toimivuustarkastus eli kokonaisvaltainen toimintapolitiikan arviointi, jonka perusteella tarkastellaan sitä, onko lainsäädäntö tarkoituksenmukaista. Sen tuloksena ja vastauksena glyfosaatin kieltämistä koskevaan eurooppalaiseen kansalaisaloitteeseen 20. kesäkuuta 2019 annettiin asetus elintarvikeketjuun sovellettavan EU:n riskinarvioinnin avoimuudesta ja kestävyydestä (asetus (EU) 2019/1381). Asetuksen tavoitteena on täydentää yleistä elintarvikelainsäädäntöä koskevaa asetusta, lisätä EFSAn riskinarviointien avoimuutta ja niiden perustana olevien tieteellisten tutkimusten riippumattomuutta sekä parantaa yhteistyötä jäsenvaltioiden kanssa, kun ne antavat EFSAn käyttöön asiantuntijoita ja tietoja.

Komissio esitti yksinkertaistamisohjelmansa puitteissa 16. joulukuuta 2025 elintarvikkeiden ja rehujen turvallisuuden sääntelyn yksinkertaistamispaketin eli ns. koontipaketin. Ehdotus on parhaillaan yhteispäätösmenettelyn puitteissa parlamentin ja neuvoston käsittelyssä.

B. Elintarvikehygienia

EU pyrkii varmistamaan elintarvikehygienian aina maatiloilta kuluttajille asti. Huhtikuussa 2004 annettiin elintarvikehygieniaa koskeva asetus (osa nk. hygieniapakettia) osana Pellolta pöytään -strategiaa. Elintarvikeketjun eri toimijat asetetaan paketissa suoraan ensisijaiseen vastuuseen elintarvikehygieniasta hyödyntämällä vaara-analyysiin ja kriittisiin hallintapisteisiin perustuvaa itsesääntelyjärjestelmää, jota seurataan virallisen valvonnan avulla.

Paketti sisältää seuraavat säännöt ja säädökset:

— eläinperäisiä elintarvikkeita koskevista erityisistä hygieniasäännöistä annettu asetus (29. huhtikuuta 2004 annettu asetus (EY) N:o 853/2004)

— ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallista valvontaa koskeva yhteisön kehys, joka on sittemmin kumottu ja korvattu 15. maaliskuuta 2017 annetulla asetuksella virallisesta valvonnasta ja muista virallisista toimista, jotka suoritetaan elintarvike- ja rehulainsäädännön ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia, kasvien terveyttä ja kasvinsuojeluaineita koskevien sääntöjen soveltamisen varmistamiseksi (asetus (EU) 2017/625)

— yleistä elintarvikelainsäädäntöä koskevaan asetukseen sisältyvät elintarvikkeiden jäljitettävyyttä koskevat säännöt, jotka velvoittavat yrityksiä viipymättä poistamaan terveysriskin aiheuttavat elintarvikkeet markkinoilta, tiedottamaan asiasta käyttäjille ja ilmoittamaan tilanteesta asiaankuuluvalle viranomaiselle.

C. Elintarvikkeiden saastuminen

Elintarvikkeiden saastuminen voi olla luonnollista tai johtua viljelykäytännöistä tai tuotantoprosesseista. Jäämät elintarvikkeissa voivat olla peräisin myös

niitä tuottavista eläimistä, joita on hoidettu eläinlääkkeillä tai jotka ovat altistuneet torjunta-aineille tai biosidivalmisteille. Kansanterveyden suojelemiseksi 25. huhtikuuta 2023 annetussa asetuksessa tiettyjen elintarvikkeissa olevien vierasaineiden enimmäismääristä (asetus (EU) 2023/915) vahvistetaan vierasaineiden, kuten nitraattien, raskasmetallien ja dioksiinien, ja niiden jäämien sallitut enimmäismäärät sekä eläin- että kasvipohjaisissa elintarvikkeissa. Unionin markkinoille ei voi saattaa elintarvikkeita, joissa on liian suuria määriä vierasaineita.

Lisäksi EU on hyväksynyt sääntöjä **elintarvikkeiden kanssa kosketukseen joutuvista materiaaleista**, kuten elintarvikkeiden kuljetukseen tai käsittelyyn tarkoitetuista materiaaleista, pakkausmateriaaleista sekä keittiötarvikkeista ja ruokailuvälineistä.

— Elintarvikkeen kanssa kosketukseen joutuvista materiaaleista ja tarvikkeista annetussa asetuksessa (27. lokakuuta 2004 annettu asetus (EY) N:o 1935/2004) säädetään yleisistä vaatimuksista kaikille tällaisille materiaaleille ja tarvikkeille, jotta varmistetaan, ettei näistä materiaaleista siirry elintarvikkeisiin ainesosia niin paljon, että se aiheuttaisi haittaa ihmisten terveydelle. Asetuksen liitteessä I luetellaan 17 elintarvikkeiden kanssa kosketukseen joutuvaa materiaalia ja tarviketta, joihin voidaan soveltaa yksityiskohtaisempia säännöksiä sisältäviä EU:n erityistoimenpiteitä.

— Elintarvikkeiden kanssa kosketukseen joutuvien materiaalien ja tarvikkeiden hyviä tuotantotapoja koskevat standardit esitetään asetuksessa (EY) N:o 2023/2006.

— EU vahvisti vuonna 2011 elintarvikkeiden kanssa kosketuksiin joutuvissa materiaaleissa käytettäviä muoveja koskevat vaatimukset (asetus (EU) N:o 10/2011).

— Vuonna 2022 vahvistettiin elintarvikkeiden kanssa kosketukseen joutuvien kierrätysmuovimateriaalien ja -tarvikkeiden turvallisuutta koskevat säännöt (asetus (EU) 2022/1616). Ne täydentävät puiteasetuksessa vahvistettuja yleisiä sääntöjä.

D. Elintarviketiedot

Asetus elintarviketietojen antamisesta kuluttajille (FIC-asetus) annettiin 25. lokakuuta 2011, ja se tuli voimaan 13. joulukuuta 2014. Velvollisuus antaa ravintoarvotietoja tuli voimaan 13. joulukuuta 2016.

Osana vuonna Pellolta pöytään -strategiaa komissio ilmoitti suunnitelmastaan tarkistaa EU:n sääntöjä, jotka koskevat kuluttajille annettavia elintarviketietoja. Tarkistamisen tavoitteena on varmistaa paremmat merkintätiedot, jotta kuluttajat voivat tehdä terveellisempiä ja kestävämpiä elintarvikevalintoja, sekä vähentää elintarvikejätettä. Tähän mennessä ei kuitenkaan ole esitetty lainsäädäntöehdotuksia.

1. Elintarvikkeiden merkinnät

Elintarvikkeiden merkintöjä koskevalla lainsäädännöllä pyritään varmistamaan, että kuluttajat saavat tuotteen sisällöstä ja koostumuksesta selkeää, ymmärrettävää ja luotettavaa tietoa voidakseen suojata terveyttään ja etujaan. Merkittävin uudistus tällä alalla on asetus, joka koskee elintarviketietojen antamista kuluttajille. Sen myötä tuottajat velvoitettiin ilmoittamaan myös pakkaamattomiin elintarvikkeisiin sisältyvät

allergisoivat aineet, siis esimerkiksi ravintoloissa ja ruokaloissa. Tuottajien on myös ilmoitettava tiettyjen jalostamattomien lihojen alkuperä ja **elintarvikejäljitelmät**.

Elintarvikkeiden merkinnät, esillepano tai mainonta eivät saa johtaa kuluttajia harhaan. Asetuksessa elintarvikkeita koskevista ravitsemus- ja terveysväitteistä (20. joulukuuta 2006 annettu asetus (EY) N:o 1924/2006) määritetään selkeät säännöt sallituille **ravitsemus- ja terveysväitteille** (kuten ”vähärasvainen”). Väitteiden on perustuttava tieteelliseen näyttöön, ja ne julkaistaan myös EU:n julkisessa terveysväiterekisterissä. Lisäksi vuonna 2013 annetulla asetuksella imeväisille ja pikkulapsille tarkoitetuista ruoista, erityisiin lääkinnällisiin tarkoituksiin tarkoitetuista elintarvikkeista ja painonhallintaan tarkoitetuista ruokavalionkorvikkeista (asetus (EU) N:o 609/2013) yleisluokittelu ”ruokavaliovalmisteet” korvattiin säännöillä, jotka koskevat haavoittuvassa asemassa olevia väestöryhmiä, kuten imeväisiä ja pikkulapsia tai henkilöitä, joiden terveydentila vaatii tiettyä hoitoa tai jotka noudattavat painonhallintaan tähtäävää ruokavaliota.

2. Elintarvikkeiden alkuperä

Elintarviketietojen antamisesta kuluttajille annetun asetuksen mukaisesti tiettyjen elintarvikkeiden alkuperämaa on ilmoitettava.

Neljää seitsemästä ”aamiaisdirektiivistä” päivitettiin vuonna 2024, minkä myötä hunajan, mehujen, hedelmähillojen ja kuivatun maidon alkuperämerkintöjä koskevia sääntöjä vahvistettiin. Esimerkiksi hunajan alkuperämaat, samoin kustakin alkuperämaasta saadun hunajan prosenttiosuus, on ilmoitettava lähellä tuotteen nimeä niiden paino-osuuden mukaisessa alenevassa järjestyksessä. Enintään 30 grammaa hunajaa sisältäviin pakkauksiin sovelletaan yksinkertaistettuja sääntöjä. EU-maiden on sovellettava uusia sääntöjä 14. kesäkuuta 2026 alkaen. Heinäkuussa 2024 komissio rekisteröi asiaa koskevan eurooppalaisen kansalaisaloitteen. Komissio ei kuitenkaan ole velvollinen toteuttamaan sen osalta lisätoimia, koska aloite ei saavuttanut vaadittua miljoonan allekirjoituksen vähimmäismäärää vuoden kuluessa.

3. Päiväysmerkinnät ja elintarvikejäte

Vuonna 2018 komissio teki tutkimuksen päiväysmerkinnöistä ja muista elintarvikkeiden pakkausmerkinnöistä ja elintarvikejätteen syntymisen ehkäisemisestä. Siinä todettiin, että jopa kymmenen prosenttia kaikesta EU:ssa syntyvästä elintarvikejätteestä saattaa liittyä päiväysmerkintöihin (”parasta ennen” ja ”viimeinen käyttöpäivä”). Komissio ilmoitti aikovansa tarkistaa päiväysmerkintöjä koskevia nykyisiä EU:n sääntöjä Pellolta pöytään -strategian yhteydessä. Tähän mennessä asiasta ei kuitenkaan ole julkaistu ehdotusta.

Elintarvike- ja tekstiilijätteen vähentämistä tavoittelevat uudet säännöt tulivat voimaan 16. lokakuuta 2025, kun jätteistä annettua direktiiviä (direktiivi (EU) 2025/1892) tarkistettiin kohdennetusti. Niiden mukaan jäsenvaltioiden on 31. joulukuuta 2030 mennessä vähennettävä elintarvikejätettä 10 prosenttia jalostus- ja valmistusteollisuudessa ja 30 prosenttia henkeä kohti vähittäismyynnissä ja muussa kulutuksessa, muun muassa ravintoloissa, ravitsemispalveluissa ja kotitalouksissa.

E. Elintarvikkeisiin lisättävät ainesosat

Elintarvikkeiden lisäaineet, entsyymit ja aromiaineet – joista käytetään myös nimitystä ”elintarvikkeiden parannusaineet” – ovat aineita, joita lisätään

elintarvikkeisiin tietyssä tarkoituksessa. Niitä ovat esimerkiksi väri-, makeutus- ja säilöntäaineet. Näiden aineiden hyväksyntämenettelystä, käytön edellytyksistä ja merkinnästä on annettu sääntöjä.

— Elintarvikelisäaineiden on saatava hyväksyntä ennen kuin niitä käytetään elintarvikkeissa.

— Hyväksymisen jälkeen nämä aineet ja niiden käyttöedellytykset lisätään unionin hyväksyttyjen elintarvikelisäaineiden luetteloon (asetus (EU) N:o 1129/2011), jolla muutetaan yleisen elintarvikelisäaineita koskevan asetuksen (16. joulukuuta 2008 annettu asetus (EY) N:o 1333/2008) liitteen II luetteloa.

— Sama koskee myös ravintolisiä, kuten vitamiineja ja kivennäisaineita, joita voidaan lisätä elintarvikkeisiin niiden monipuolistamiseksi tai tiettyjen ravitsemuksellisten piirteiden vahvistamiseksi sillä edellytyksellä, että ne sisältyvät sallittujen ainesosien ja niiden hyväksyttyjen lähteiden luetteloon (asetus vitamiinien, kivennäisaineiden ja eräiden muiden aineiden lisäämisestä elintarvikkeisiin) (asetus (EY) N:o 1925/2006).

F. Eläinten ja kasvien terveys

Elintarvikeketjun turvallisuuden takaamiseksi EU on antanut yleisiä säännöksiä muun muassa tarttuvien eläintautien ja niiden aiheuttajien seurannasta, eläintaudeista ilmoittamisesta sekä niiden hoidosta. Eläinten terveyttä koskeva unionin säädös (asetus (EU) 2016/429) hyväksyttiin 9. maaliskuuta 2016, ja sitä on sovellettu huhtikuusta 2021 alkaen. Sen painopiste on tarttuvien eläintautien torjunnassa ja hävittämisessä. Tähän pyritään selkeyttämällä vastuita ja varmistamalla varhainen havaitseminen ja valvonta. Sillä myös koottiin useita eläinten terveyttä koskevia säännöksiä yhdeksi yhtenäiseksi laiksi. Säädöstä täydentää asetus virallisesta valvonnasta ja muista virallisista toimista, jotka suoritetaan elintarvike- ja rehulainsäädännön ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia, kasvien terveyttä ja kasvinsuojeluaineita koskevien sääntöjen soveltamisen varmistamiseksi (asetus (EU) 2017/625).

Kasvien terveydestä säädetään tarkemmin 26. lokakuuta 2016 annetulla kasvinterveysasetuksella (asetus (EU) 2016/2031), jolla pyritään suojelemaan satoja, hedelmiä, vihanneksia ja metsiä kasvintuhoojien ja tautien kulkeutumiselta ja leviämiseltä. Sillä myös tehostetaan EU:n ulkopuolisista maista peräisin olevien kasvien tuontitarkastuksia, yhdenmukaistetaan kasvipassit ja lisätään sellaisten kasvien määrää, joiden istutusta varten tarvitaan passi. Useimpia kasvinterveysasetuksen säännöksiä alettiin soveltaa joulukuussa 2019.

G. Rehuja ja rehujen merkintöjä koskeva lainsäädäntö

Rehualan toimijoiden on huolehdittava siitä, että kaikissa niiden valvonnassa olevissa tuotanto-, jalostus- ja jakeluvaiheissa toimitaan rehuhygieniaa koskevista vaatimuksista annetun asetuksen mukaisesti (12. tammikuuta 2005 annettu asetus (EY) N:o 183/2005). Niiden on myös taattava rehun täydellinen jäljitettävyys. Säännöt koskevat myös rehun tuontia EU:n ulkopuolisista maista ja vientiä niihin. Lisäksi sääntöihin sisältyy vaatimus siitä, että rehujen, eläinten ja eläintuotteiden saastumisriski on pidettävä niin alhaisena kuin on kohtuudella mahdollista. Haitallisista aineista eläinten rehuissa annetussa direktiivissä (7. toukokuuta annettu direktiivi

2002/32/EY) vahvistetaan muun muassa raskasmetallien sallitut enimmäispitoisuudet ja kielletään saastuneen rehuaineksen laimentaminen. Rehun merkintöjä ja kaupan pitämistä koskevilla säännöillä varmistetaan rehujen turvallisuuden ja kansanterveyden suojelun korkea taso sekä pyritään tarjoamaan riittävät tiedot käyttäjille ja kuluttajille. Lainsäädäntöä on annettu lisäksi eläinlääkkeiden (11. joulukuuta 2018 annettu asetus (EU) 2019/6) ja lääkerehun (11. joulukuuta 2018 annettu asetus (EU) 2019/4) käytöstä.

H. Uuselintarvikkeet

Uuselintarvikkeista eli elintarvikkeista, joiden käyttö unionissa oli vähäistä ennen vuoden 1997 toukokuuta (esim. vaihtoehtoiset valkuaisaineet ja ravintolisät), on suoritettava turvallisuusarviointi ennen kuin ne saatetaan EU:n markkinoille. Uuselintarvikkeita koskevaa asetusta (25. marraskuuta 2015 annettu asetus (EU) 2015/2283) on tarkistettu innovatiivisten elintarvikkeiden saatavuuden parantamiseksi siten, että samalla säilytetään elintarviketurvallisuuden korkea taso. Asetuksella otettiin käyttöön yksinkertaistettu ja keskitetty, koko unionin kattava sähköinen hyväksymismenettely uuselintarvikkeille ja EU:n ulkopuolisista maista tuleville perinteisille elintarvikkeille, jotka katsotaan unionissa uuselintarvikkeiksi. Ennen kuin komissio hyväksyy tällaiset elintarvikkeet, EFSA suorittaa keskitetyn tieteellisen turvallisuusarvioinnin, jossa määritetään niiden käyttöedellytykset, niistä käytettävät nimitykset elintarvikkeena sekä merkintävaatimukset. Kaikki hyväksytyt uuselintarvikkeet sisällytetään hyväksyttyjen uuselintarvikkeiden luetteloon.

I. Muuntogeeniset organismit (GMO)

Muuntogeenisellä organismilla (GMO) tarkoitetaan ”ihmistä lukuun ottamatta organismia, jonka perintöainesta on muutettu tavalla, joka ei toteudu luonnossa pariutumisen tuloksena ja/tai luonnollisena rekombinaationa” (12. maaliskuuta 2001 geneettisesti muunnettujen organismien tarkoituksellisesta levittämisestä ympäristöön annetun direktiivin 2001/18/EY 2 artiklan 2 kohta). Nykyaikaisen bioteknologian avulla kasveja voidaan muuntaa niin, että niistä tulee vastustuskykyisiä taudeille tai että niiden sadot suurenevat. Ennalta varautumisen periaatteen mukaisesti unionissa on tiukka lainsäädäntökehys elintarvikkeissa tai rehuissa käytettävien muuntogeenisten organismien viljelylle tai kaupan pitämiselle:

— Jotta muuntogeeninen organismi voidaan saattaa markkinoille, EFSAn on yhdessä jäsenvaltioiden tieteellisten elinten kanssa suoritettava tieteellinen riskinarviointi sen varmistamiseksi, ettei ihmisten tai eläinten terveydelle ja ympäristölle aiheudu vaaraa.

— Saatuaan EFSAn lausunnon komissio laatii päätösluonnoksen, josta äänestetään jäsenvaltioiden edustajista koostuvassa asiantuntijakomiteassa. Kaikkien muuntogeenisistä organismeista valmistettujen tai niitä sisältävien elintarvikkeiden ja rehujen on oltava jäljitettävissä ja selkeästi merkittyjä, jotta kuluttajat voivat tehdä tietoon perustuvia valintoja.

— Jäsenvaltiot voivat direktiivin (EU) 2015/412 mukaisesti rajoittaa omalla alueellaan muuntogeenisiä organismeja sisältävien viljelykasvien viljelyä tai kieltää sen kokonaan, vaikka se EU:n tasolla onkin sallittua.

Komissio julkaisi 5. heinäkuuta 2023 ehdotuksen sellaisten kasvien sääntelystä, jotka on tuotettu elintarvike- ja rehutarkoituksiin tiettyjen genomitekniikoiden avulla.

Tämä on seurausta Euroopan unionin tuomioistuimen vuonna 2018 antamasta tuomiosta, jonka mukaan näiden tekniikoiden avulla kehitettyjä organismeja olisi säänneltävä ”muuntogeenisinä organismeina” EU:n nykyisen muuntogeenisiä organismeja koskevan direktiivin 2001/18/EY nojalla. Ehdotusta käsitellään parhaillaan toimielinten välisissä neuvotteluissa.

EUROOPAN PARLAMENTIN ROOLI

Hevosenlihaskandaalin ja muiden elintarvikepetosten jälkeen parlamentti vaati, että erityisesti jalostetuissa elintarvikkeissa ainesosana käytetyn lihan alkuperän ilmoittamisesta tehdään pakollista. Parlamentti on myös reagoinut erityisen valppaasti kloonattujen eläinten ja nanomateriaalien sekä muuntogeenisten organismien kuluttajille aiheuttamiin terveysuhkiin. Se käsittelee ja asettuu usein vastustamaan ehdotuksia lupien myöntämiseksi uusille muuntogeenisille kasveille, kuten maissille tai soijapavuille, tai ehdotuksia lupien uusimiseksi.

Rikkakasvien torjunta-aineissa käytettävään glyfosaattiin liittyvien huolenaiheiden noustua pinnalle parlamentti perusti vuonna 2018 torjunta-aineiden lupamenettelyä unionissa käsittelevän erityisvaliokunnan. Yleistä elintarvikelainsäädäntöä koskevan asetuksen tarkistamisella pyrittiin varmistamaan avoimuus koko elintarvikeketjussa. Tämän työn yhteydessä parlamentti painottikin sen varmistamista, että turvallisuustutkimukset julkaistaan ennen kuin annetaan lupa saattaa tuote markkinoille. Turvallisempien elintarvikkeiden varmistaminen kaikille eurooppalaisille on edelleen tärkeällä sijalla ympäristön, ilmaston ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan asialistalla. Tämä näkyy sen meneillään olevissa lainsäädäntöprosesseissa, kuten uusia genomitekniikoita koskevassa asetusehdotuksessa ja elintarvikkeiden ja rehujen turvallisuuden sääntelyn yksinkertaistamispaketissa.

Tämän tekstin on laatinut muutos-, innovointi- ja terveysasioista vastaava Euroopan parlamentin politiikkayksikkö. Lisätietoja tästä aiheesta on ympäristön, ilmaston ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan (ENVI) verkkosivustolla.

Judith BÜRGER
04/2026